pronkende met verſcheiden fraaie en welbetimmerde Huizen. Het heeft eene bekwaame Haven aan de Oude Maaze, en daar door veel doortogts, na binnen en buiten, van kleine Vaartuigen. De Kerk, die door haaren eigen Leeraar wordt bediend, heeft eenen hoogen en ſchoonen Toren.

PYNAKER, eene Ambagtsheerlijkheid en Dorp, in *Delfland*, ten Oosten van de Stad *Delft*, groot, in haare uitgebreidheid en omvang, achttienhonderd zevenenzeventig Morgens en tweehonderd zevenënzeventig Roeden. Een groot gedeelte daar van beſtaat uit Veenland, zijnde het overige gedeelte meestal uitgeveend. Het Dorp beſlaat eene vrij groote uitgeſtrektheid, als zijnde meest in de lengte gebouwd. Men ziet 'er verſcheiden zindelijke wooningen. Huizen van minder aanzien ſtaan landwaarts, langs eenen weg, die na de Kerk loopt, een vrij goed gebouw, met een taamelijk hoogen ſpitzen Toren. Als eene zeldzaamheid tekenen wij hier aan, dat *Pijnaker* zijn eigen Ambagtsheer is, als hebbende dat regt gekogt, nu omtrent zeventig jaaren geleeden, uit de Domeinen der Staaten van Holland, voor elfduizend vijfhonderd Guldens.

PYNAKER, (ADAM) dus genaamd naar zijne geboorteplaats, zo even vermeld, in den Jaare 1621, was door de Natuur tot de Schilderkunst gevormd. Ter verdere voortzettinge van zijne begaafdheden en verkreegene vorderingen, deedt hij eene reize na *Rome*. Hier vertoefde hij drie jaaren, zijnen tijd zeer vlijtig beſteedende, met het tekenen naar 't leeven en het ſchilderen. Verſcheiden van zijne kleine Stukken hebben tot heden toe hunne agting en waarde behouden. Vooral muntte hij uit in het ſchilderen van bosſchen, en 't ſtoffeeren van dezelve met licht en donker. PYNAKER overleedt in den Jaare 1673.

Zie HOUBRAKEN.

PYNAKER, (KORNELIS) gebooren te *Delft*, in den Jaare 1570, was een der beroemdſte Regtsgeleerden van zijnen tijd, en Hoogleeraar in die Weetenſchap aan 't Hoogeſchool der Provin-

cie

cie *Stad en Lande van Groningen.* Vreemd is het, dat ſchoon deeze Man zich ſteeds verklaarde tegen het uitgeeven van Boeken, *om dat men niets nieuws konde zeggen*, men, egter, onder zijne naagelaatene Schriften, onder andere, aanmerkingen op de *Pandekten*, en een groot aantal Regtsgeleerde Advizen heeft gevonden. Hij overleedt in den Jaare 1645.

Zie *Vit. Profesſor Groning.*

Q.

QUINKHARD, (JAN MAURITS) hoewel buiten de Verééngde Nederlanden gebooren, verdient, nogthans, eene plaats op de Lijst der Nederlandſche Kunstſchilders, zo om zijn langduurig verblijf te *Amſterdam*, en zijn ſterven aldaar, als om dat deeze Stad met eene menigte gewrogten van zijn Kunstpenſeel pronkt. Zijn Vader en Grootvader, beide Portretſchilders, woonden te *Rees*; hier wierdt JAN MAURITS op den achtentwintigſten Januarij des Jaars 1688 gebooren. Volgens de beſtemming zijner Ouderen, wierdt hij tot de Letteroeffeningen opgeleid. Doch voor 's Jongmans onweerſtaanbaare drift na de Schilderkunst, moest deeze beſtemming plaats maaken. Naa de eerſte gronden geleid te hebben onder 't oog en opzigt zijns Vaders, vertrok QUINKHARD na *Amſterdam.* Hier genoot hij het onderwijs, eerst van A. BOONEN, vervolgens van CHRISTOFFEL LUBIENITSKI. Wijders hadt hij eenige onderrigting van NIKOLAAS VERKOLJE. Verre genoeg was QUINKHARD, wel haast, in de kunst gevorderd, om voor eigen beſtaan te kunnen zorgen; en wierdt hij te raade, zich te *Amſterdam* te vestigen. Zedert heeft hij eene verbaazende menigte Portretten geſchilderd van beroemde en geleerde Mannen, allen wel gelijkende, natuurlijk gekoleurd en kragtig. HOUBRAKEN en TANJE hebben de meeste in 't koper gebragt. Daarenboven ſchilderde hij eene menigte Regenten- en Gildenſtukken. Eene geheele Lijst daar van, in

Am-

Amsterdam voorhanden, zouden wij kunnen opnoemen. QUINKHARD oeffende de kunst tot in zijnen hoogen ouderdom van ruim vierentachtig jaaren, in welken hij, op den negenden November des Jaars 1772, overleedt. Niet lang vóór zijnen dood hadt hij het welgelijkend portret van den Predikant T. VAN SCHELLUINEN geschilderd. Hij liet eenen Zoon naa, JULIUS QUINKHARD, die zijns Vaders voetstappen met roem betradt.

QUIRYN DIRKSZOON, anders genaamd, met een verlatijnden uitgang, QUIRINUS TALESIUS, een man van geleerdheid, schrijver, huisgenoot en vriend van ERASMUS, die, in zijne Brieven, meermaalen van hem gewag maakt. Naderhand verkoos hij *Haarlem* tot zijn verblijf, en bekleedde 'er de Burgemeesterlijke waardigheid. Hij was buiten bewind, ten tijde als de straks genoemde Stad, in den Jaare 1573, door de Spanjaards belegerd wierdt. Op zeker vermoeden, misschien, onder andere, om dat hij ijverig Roomschgezind was, hadt men hem, zints eenigen tijd, in hegtenisse gehouden. Nu moest hij tot een middel van wederwraake dienen op de Spanjaards, wier belang en men, veelligt, waande dat hij was toegedaan. De Belegeraars, eenige Haarlemmers gevat, en, in 't gezigt der belegerden, aan de keele of bij de beenen hebbende opgehangen, plantten de Verweerders eenen Galg op den Wal. Straks loopen zij om den Oud-Burgemeester QUIRYN, om hem daar aan te hangen, buiten wettige beschuldiging en zonder form van regtspleeginge. Vergeefs kantten zich de Wethouders daar tegen, aanwijzende, hoe dusdanig een bedrijf nooit konde verantwoord worden, en de bewerkers en uitvoerders, bij het naageslagt, met oneere zou bedekken. Doof voor alle deeze redenen, vaart de woedende menigte voort met de regtspleeging; hangende, nevens Mr. QUIRYN, nog eenen Oud-Burgemeester, LAMBERT JAKOBSZOON, met nog vijf Soldaaten, eenen Priester, en een Jongen van vijftien jaaren. Onder 't gaan na de plaats, alwaar 't lasterlijk stuk zou volvoerd worden, volgde Mr. QUIRYN zijne dogter, eene Bagijn, haaren veegen Vader geduurig moed in spreekende, om voor het Roomsche Geloof standvastiglijk het uiterste te lijden. Staande onder den Galg, toen nu Mr. QUIRYN reeds geworgd was, verhief zij stem en

oog,

QUIRIJN DIRKSZ, BURGEMEESTER VAN HAARLEM, AAN EEN GALG, OP DE WAL OPGEHANGEN.

oog, met gebeden, om nevens haaren Vader zo zalig te mogen ſterven. Desgelijks liet zijne Huisvrouw niet af van kermen en ſchreien, zonder zich aan gevaar of dreigementen te ſtooren. Aan de noodkreet van Moeder en Dogter maakte het woedende geſpuis een einde, door dezelve met ſteenigen en ſtooten in eene Graft te drijven, waar in ze beiden verdronken.

Zie HOOFT, *Nederl. Hiſtorien.*

R.

RAAD VAN STAATE, eene Vergadering van Afgevaardigden der zeven Verééniqde Provincien, tot de gewigtigſte belangen, den algemeenen welvaart des Lands betreffende, doch tegenwoordig minder uitgebreid in magt en bewind, dan bij de eerſte oprigting. Ondanks der vereeniginge, in den Jaare 1579, tusſchen de Gewesten geſlooten, beſtondt de Raad, bij deszelfs eerſte opkomst, in den Jaare 1583, uit de Afgevaardigden van ſlegts drie Provincien, *Holland*, *Zeeland* en *Utrecht*; de overige, hoewel insgelijks aangezogt, konden, deswegen, tot geen beſluit koomen. Twaalf Leden maakten in 't eerst de Vergadering uit, ieder op eene wedde van vijftienhonderd Guldens. *Holland* zondt zes, de twee overige ieder drie Afgevaardigden. Prins WILLEM DE I was aan 't hoofd van den Raad, en voerde 'er het hoogſte gezag. Naa diens overlijden, vervulde MAURITS de opengevallene plaats. De Opperheerſchappij van 't geheele Land was nu genoegzaam aan den Raad opgedraagen, en zo wel het beſtieren van den Oorlog als van 's Lands penningen in deszelfs handen geſteld; met de verpligting, egter, om aan de bijzondere Landſchappen, van tijd tot tijd, rekenſchap en verantwoording te moeten doen. Men moet hier bij aanmerken, dat de Raad van Staate, in deeze vroege tijden, de plaats bekleedde van de Algemeene